

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

I. K., nar. X, st. příslušnost Ukrajina,
bytem X
zast. advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2022, č.j. MV-103155-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, č. j. OAM-17261-21/DP-2021 ze dne 13. 4. 2022, kterým byla zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 46 odst. 1

ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ nebo „zákon o pobytu cizinců“), neboť účastník řízení nesplňuje podmínku pro vydání dlouhodobého pobytu.

2. V rozhodnutí žalované jsou uvedené následující nosné důvody: *„K námitce týkající se nově podané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla vedena pod sp. zn. OAM-2404/TP-2022, Komise konstatuje, že uvedená nová žádost může být nanejvýše důvodem pro udělení nového víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., nikoliv důvodem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, jelikož taková skutečnost je pro posouzení naplnění podmínky podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. irelevantní. Jedná se o novou žádost a nově probíhající správní řízení, k němuž je nutné podat novou žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. O právě uvedeném svědčí též dikce § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., kde zákonodárce výslovně používá sousloví „o této žádosti“, tedy o jedné konkrétní. Opačný výklad by vedl toliko k účelovému podávání žádostí o povolení k trvalému pobytu ze strany cizinců s cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území a tudíž k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky, ačkoliv smyslem a účelem institutu pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. není budoucí legalizace pobytu cizince na území, nýbrž toliko dobrodiní zákona ve vztahu k cizinci setrvat přechodně na území do doby, než bude rozhodnuto o jeho konkrétní žádosti o povolení k trvalému pobytu za zákonem stanovených podmínek.“*
3. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce na území České republiky nejprve pobýval na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť dne 12. 8. 2019 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-11971-13/TP-2019 ze dne 27. 4. 2020 zamítl žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž Komise rozhodnutím č. j. MV-101070-4/SO-2020 ze dne 17. 7. 2020 odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila, a tak řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bylo pravomocně ukončeno dne 21. 7. 2020. Jeho správní žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 7. 2020 nebyl přiznán odkladný účinek rozhodnutím ze 29. 11. 2022, č.j. 17 A 98/2020-32, a žaloba byla zamítnuta rozsudkem ze dne 29. 11. 2021, č.j. 17 A 98/2020-47. Následně žalobce podal dne 23. 6. 2021 předmětnou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.
4. Správní orgán I. stupně tedy předmětnou žádost zamítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce nesplňuje podmínky pro udělení pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

5. Žalobce dne 7. 10. 2020 podal další žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021 zamítnuta a odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 7. 6. 2021, č.j. MV-67040-4/SO-2021 (v PM 8. 6. 2021). Žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek (č.j. 8 A 74/2021-24).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Žalobce má předně za to, že v jeho konkrétním případě i nadále trval účel pobytu spočívající v doposud neukončeném řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, vedeném pod č.j. OAM-2404-6/TP-2022, v důsledku čehož v jeho konkrétním případě byly konsekventně splněny podmínky pro vydání dlouhodobého pobytu za účelem strpění. Výše zmíněná žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla ještě v době před vydáním prvostupňového rozhodnutí (a v době jeho samotného vydání) v řízení, tj. nebyla s ohledem na podané odvolání podané ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pravomocně ukončena. Toho si nadepsaný správní orgán měl být vědom, neboť se jedná o skutečnosti, které vyplývají z úředních evidencí, do nichž tento i žalovaná disponují přístupem.
7. Závěry správních orgánů se jeví jako předčasné a učiněné rovněž v rozporu s § 3 správního řádu a zde vyjádřenou zásadou materiální pravdy – z prvostupňového rozhodnutí a ani správního spisu navíc nebylo ani zřejmé, k jaké žádosti o trvalý pobyt se přišlo. Žalobce má dlouhodobé vízum za účelem strpění, spis obsahoval toliko fotografie víza, konkretizované toliko jeho kódem. Odůvodnění prvostupňového, zamítavého rozhodnutí k žádosti žalobce k tomu ve svém textu operovalo, respektive vypořádávalo se i s dalšími (již pravomocně ukončenými) žádostmi žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, z čehož lze usuzovat, že je to právě prvostupňový správní orgán, kdo jako první implicitně zaujal k předmětné věci postoj, že pro trvání účelu pobytu je nutné, aby „trvalo“ alespoň některé z pobytových řízení žalobce. Tomu ostatně odpovídá i konstrukce samotného zákona o pobytu cizinců. Není pravdou, že by žalobcem zaujatý výklad „vedl toliko k účelovému podávání žádostí o povolení k trvalému pobytu ze strany cizinců s cílem získání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území a tudíž k legalizaci pobytu cizinců na území České republiky.“ Zákon o pobytu cizinců pamatuje na uvedenou problematiku, tedy účelově podávané žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, výslovně na jiných místech, resp. prostřednictvím jiných ustanovení zákona, poukázat lze zejména na § 60 odst. 7 ve spojení se samotným § 69 zákona o pobytu cizinců, které se k uvedené problematice vyjadřují explicitně.
8. Taková jednoznačnost nicméně objektivně schází výkladu žalované, která své závěry opírá toliko o skutečnost, že ustanovení § 33 odst. 1 písm. c), upravující udělení dlouhodobého víza strpění jakožto předstupně následného pobytu strpění ve formě dlouhodobého pobytu, mluví o účelu pobytu v tom smyslu, že o „této žádosti“ o trvalý pobyt nebylo doposud rozhodnuto. Právě z uvedeného sousloví žalovaná dovozuje, že touto žádostí zákonodárce měl na mysli jednu konkrétní žádost o vydání povolení k trvalému pobytu – uvedenému závěru je nutné oponovat, neboť z uvedeného sousloví lze stejně tak rovnocenně dojít i k jinému závěru: a sice, že ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) nemluví o jedné konkrétní žádosti o vydání trvalého pobytu, nýbrž toto ustanovení typově hovoří o žádosti či žádostech o vydání povolení k trvalému pobytu bez ohledu na to, zda se jedná konkrétní žádost, kdy ale podání jakékoliv žádosti o trvalý pobyt bude každopádně muset

splňovat přinejmenším podmínky uvedené v § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Soudloví „tato žádost“ poukazuje obecně na (jakoukoliv) žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, kdy lze o tento navíc požádat z různých důvodů, jelikož zákon o pobytu cizinců upravuje problematiku trvalých pobytů (v množném čísle) na vícero místech a kdy není ani vyloučeno to, že by konkrétní žadatel mohl splňovat podmínky pro vydání vícero z nich. Ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) přitom mezi těmito neprovádí jakéhokoliv rozlišení, což pouze umocňuje závěr o tom, že samotné ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) neváže trvání účelu pobytu na jednu konkrétní žádost.

9. Závěr žalované, že probíhající řízení o žádosti o trvalý pobyt může být nanejvýš důvodem pro udělení nového dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nemá oporu v zákoně a navíc je evidentně v rozporu se zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu. Jeví se navíc jako zcela nesmyslné po žalobci požadovat, aby podal novou žádost o vízum strpění za situace, kdy nedošlo k podstatné změně poměrů na straně žalobce a stále je v řízení žádost o trvalý pobyt, která ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců odůvodňuje legitimitu jeho pobytu na území, což bylo zjevné i z cizineckého informačního systému. Pokud by za takové situace bylo vyžadováno podání nové žádosti o vízum strpění, vznikaly by nadbytečné náklady jak žalobci, tak správnímu orgánu, resp. státu. Takový výklad je rovněž přepjatě formalistický, přičemž přepjatý formalismus je v souladu s judikaturou Ústavního soudu nutné považovat za protiústavní, v rozporu s principy demokratického právního státu.
10. Žalobce dále napadl závěry žalované vztahující se k otázce prvostupňovým orgánem nedostatečně učiněného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, které shledal přímo nepřezkoumatelnými, neboť rozhodnutí žalované i prvostupňového správního orgánu trpí natolik závažnými deficity, že taková rozhodnutí nemohou obstát v rámci soudního přezkumu. Žalobce již v průběhu správního řízení o jeho žádosti zcela konkrétně namítal, v čem spatřuje možný zásah do soukromého a rodinného života (vychovává zde svého nezletilého syna, který se zde narodil a od září v Praze chodí na základní školu, žalobce se svojí manželkou Ukrajinu nenavštívili od počátku jejich pobytu na území ČR a totéž platí o jejich synovi, který ji ostatně nenavštívil nikdy, jeho manželce bylo dále na počátku roku 2022 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, zatímco v důsledku napadeného rozhodnutí žalobci byla skončena fikce jeho dosavadního pobytového oprávnění, čímž se žalobce ocitnul na území České republiky bez pobytového oprávnění) a rovněž předestřel relevantní argumenty, s nimiž je zapotřebí se z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců prostřednictvím přímo aplikovatelného čl. 8 EULP vypořádat. Žalobci proto skutečně v první řadě není zřejmé, co má žalovaná na mysli na straně 7 napadeného rozhodnutí, kdy tato poukazuje na skutečnost, že je v první řadě nutné v průběhu správního řízení tvrdit, že napadeným rozhodnutím může dojít k zásahu do soukromého a rodinného života, aby následně došlo k posouzení přiměřenosti.
11. Žalobce dále zdůraznil, že s odkazem na čl. 8 EULP mají správní orgány povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vždy, je-li nepřiměřenost cizincem namítána, je-li konkrétně vyargumentována a není-li již na první pohled nemyslitelná viz rozsudek NSS, č.j. 9 Azs 39/2022-50.
12. Žalobce splnil veškeré podmínky pro to, aby v jeho případě došlo k řádnému a nikoliv toliko povrchnímu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí: Žalobce žije na území České republiky již 7 let, sdílí společnou domácnost se svojí manželkou, paní J. K., a jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

synem, nezletilým J. K., který se na území České republiky narodil a v České republice započal po předchozí mateřské školce vykonávat i povinnou školní docházku na Praze 7, Ukrajinu nezná a je zcela závislý na svých rodičích, žalobce nemá jiný právní titul na území ČR pobývat.

13. Napadené rozhodnutí ostatně rovněž zmiňuje navazující povinnost správního orgánu posoudit otázku přiměřenosti i ve vztahu k jiným rodinným příslušníkům, kteří by měli jinak právo pobývat na území České republiky na základě vlastního pobytového oprávnění (jedná se o závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem například v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-47). Žalobce kvituje poukaz žalované na uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, politováníhodnou skutečností nicméně je, že tyto úvahy žalovaná ale ani prvostupňový správní orgán neinkorporovaly do písemných odůvodnění svých rozhodnutí. V případě žalobce se totiž jedná o mimořádně důležitou skutečnost, když žalobcova manželka na území disponuje pobytovým oprávněním a zamítavé rozhodnutí ve věci žádosti žalobce vnáší značnou právní nejistotu i do její právní sféry.
14. Je zřejmé, že napadené rozhodnutí má vliv na postavení nezletilého syna žalobce, a to vliv přímo významný. Přesto i v napadeném rozhodnutí chybí (opět) jakákoliv úvaha o tom, co by mohlo být nejlepším zájmem syna žalobce a rovněž chybí i jakékoliv poměření tohoto zájmu s konkurujícími zájmy státu, byť je toto přímo v rozporu s požadavky ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2020, č.j. 5 Azs 383/2019-40)
15. V nynější věci je zájem nezletilého bezesporu ve hře, tímto směrem se měly odvíjet i úvahy správních orgánů, kdy zde nejde toliko o to, že by nezletilý syn žalobce na území České republiky „pobýval po určitou dobu“, tento se zde narodil, prožil zde veškerý svůj život a začal zde chodit do školy a především spolu se svými rodiči se objektivně nemá ani kam vrátit do země původu, což je navíc umocněno skutečností, že jeho matka má na území ČR vydáno pobytové oprávnění. Jedná se o dosti závažné skutečnosti, o kterých prvostupňový správní orgán i žalovaná dobře věděly a které bylo nutné přezkoumatelným a řádným způsobem posoudit ve světle čl. 8 EÚLP a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, což se ovšem nestalo. Dlužno podotknout, že odkaz žalované na možnost získat vízum strpění dle písm. a) ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) je poukazem ryze spekulativním, neboť jak bylo vysvětleno v partii nynějšího podání, kterou žalobce odůvodnil svoji žádost o přiznání odkladného účinku, jedná se o nenárokový pobytový titul, u kterého je navíc vyloučen soudní přezkum. Takto spekulativní řešení pobytové situace není z hlediska čl. 8 EÚLP dostatečným protiargumentem k otázce samotné přiměřenosti rozhodnutí, což zdejší soud již jednoznačně reflektoval ve svém usnesení ze dne 21. 6. 2022, č.j. 15 A 41/2022.
16. Aby správní orgány výše uvedeným požadavkům dostály, což se nestalo, proto že i napadené rozhodnutí otázku nejlepšího zájmu dítěte fakticky ignoruje, pročez jsou úvahy správního orgánu nedostatečné i z pohledu čl. 8 EÚLP, musely by v prvé řadě být obeznámeny se skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (aby bylo co s čím poměřovat). Jak přitom Nejvyšší správní soud připomíná v rozsudku ze 8. 10. 2021, č.j. 5 Azs 314/2020-52. Ani to se nestalo.
17. Žalobce i s ohledem na otázku řádného posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho a jeho rodiny pro jistotu stran svých argumentů navrhol provedení výslechu svého a své manželky, prostřednictvím kterého by prvostupňový správní orgán mohl vycházet z aktuálních a přesných informací ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vztahu k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života všech potenciálně dotčených osob, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2022, č.j. 4 Azs 443/2019-36.

18. Prvostupňový správní orgán nicméně na námitky žalobce reagoval vskutku kuriózním způsobem, poukázal totiž na to, že se v případě žádosti o dlouhodobé vízum (byť žalobce žádal o dlouhodobý pobyt) „neprovádí“ posouzení přiměřenosti do soukromého a rodinného života žadatele. Na tuto „abstraktní“ argumentaci posléze navázala i žalovaná, která v napadeném rozhodnutí navíc evidentně zastává judikaturou dávno překonaný názor spočívající v tom, že posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a a čl. 8 EULP má své místo v konceptu samotného rozhodnutí toliko v případě, že zákon o pobytu cizinců takové posouzení výslovně vyžaduje. Aby tuto argumentaci lépe „ukotvila“ ve světle námitek žalobce uplatněných v průběhu odvolání, rozhodla se žalovaná prokázat, že žalobcem zmiňovaná judikatura k posuzování přiměřenosti není přílehavá, neboť se týká pobytových titulů, kde zákon o pobytu cizinců explicitně vyžaduje posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí.
19. Žalovaná navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že se s důvody zamítnutí žádosti správního orgánu I. stupně ztotožnila a proto plně odkazuje na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, konkrétně na strany 4 až 10, kde jsou uvedeny důvody, pro které žalovaná rozhodla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. a rovněž i vypořádány námitky žalobce týkající se jak důvodů zamítnutí předmětné žádosti, tak následného posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, proti čemuž brojí i v nyní podané žalobě a toliko rozporuje závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Komise konstatuje, že setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, přičemž podaná žaloba dle názoru Komise nepřináší žádnou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost jejího rozhodnutí zpochybňovala. Komise dodává, že žalobou napadené rozhodnutí není nezákonné, není věcně nesprávné, není vnitřně rozporné, ani není nepřezkoumatelné. Komise se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Žádné z (procesních) práv žalobce nebylo porušeno. Komise současně uvádí, že stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb.
20. Soud nařídil ve věci jednání na den 8. 11. 2023, při kterém účastníci řízení setrvali na svých postojích.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Soud předně uvádí, že z rozhodnutí žalované je zcela zřejmé, že žádost žalobce byla zamítnuta s ohledem na pravomocné zamítnutí jeho první žádosti o trvalý pobyt, jelikož v době podání žádosti ze dne 23. 6. 2021, již řízení o jeho žádosti o trvalý pobyt, která byla důvodem vydání víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, bylo pravomocně skončeno. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-11965-17/TP-2019 ze dne 27. 4. 2020 totiž zamítl žádost účastníka řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, proti čemuž bylo

podáno včasné odvolání a věc byla předána Komisi, která rozhodnutím č. j. MV-101077-4/SO-2020 ze dne 17. 7. 2020 odvolání zamítla. Proti rozhodnutí Komise, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2020, byla podána žaloba k Městskému soudu v Praze, který ji rozsudkem č. j. 17 A 98/2020-47 ze dne 29. 11. 2021 zamítl. Jakákoliv další žádost o trvalý pobyt již nemůže mít na tento závěr vliv.

23. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. „*Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle hlavy IV, pokud je k tomu oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.*“
24. Podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. „*Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 1 rok a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.*“
25. Soud má za to, že ze znění těchto ustanovení vyplývá, že je nutno je vykládat ve vzájemné součinnosti a ve vzájemném souladu. Vyplývá to zejména ze sousloví *trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno*. Důvodem pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území je právě a jen jeho konkrétní žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a o této jedné konkrétní žádosti nebylo rozhodnuto.
26. Ze shora citovaných ustanovení tak zcela jasně a jednoznačně plyne, že v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a v době rozhodování o ní musí trvat důvod, pro který bylo vízum k pobytu nad 90 dnů uděleno, v případě žalobce to je vedení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, na základě které mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu. Soud má za to, že tomuto závěru odpovídá jednak výklad jazykový a jednak výklad systematický a teleologický (dle smyslu a účelu zákona).
27. Výklad žalobce, tak jak jej uvádí v žalobě, tj. že za situace, kdy žalobce podal novou žádost o trvalý pobyt, trvají důvody, pro které mu bylo vízum nad 90 dnů uděleno, jinými slovy, že důvody trvají vždy za situace, kdy cizinec stojí o trvalý pobyt a podá další žádost, by jednak vedly k absurdní situaci, že by cizinec mohl podávat vždy další a další žádost o trvalý pobyt, která by byla vždy zamítnuta a na základě této by obdržel povolení k dlouhodobému pobytu.
28. Jednak je takový závěr nenabízí jazykový výklad, když ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) používá slovní spojení „*o této žádosti*“ o vydání povolení k trvalému pobytu, která byla podána „*v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit*“, „*nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území*“. Jedná se proto vždy o jednu žádost podanou v době platnosti *oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit*. Z jazykového vyjádření tak rovněž zcela jasně plyne snaha o kontinuitu oprávněného pobytu cizince v rámci určitého zákonem předpokládaného běhu událostí.
29. Jednak by takový výklad byl proti smyslu a účelu zákona. Tím je v tomto případě ošetřit právní situaci cizince, který požádal o trvalý pobyt, o žádosti nebylo rozhodnuto a v mezidobí mu uplynulo vízum nad 90 a o jeho prodloužení již nemůže požádat. Pouze za takových podmínek může cizinec žádat o dlouhodobý pobyt. Pokud podá v takové situaci novou žádost o trvalý pobyt, musí začít takříkajíc toto kolečko od začátku, tj. požádat o

dlouhodobé vízum nad 90 dní za účelem strpění a následně, pokud bude splňovat podmínky ust. § 43 odst. 1 zákona, požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění.

30. Soud neshledal důvodnou ani druhou námitku namítající nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaná k tomu ve svém rozhodnutí uvedla:

„Jak již Komise nastínila výše, účastník řízení a jeho rodina mají možnosti jiných pobytových oprávnění a napadené rozhodnutí pro ně neznamena bezprostřední nutnost vycestování z území České republiky. Komise dodává, že nepřiměřený zásah by nemohl spočívat ani ve skutečnosti, že nezletilý syn účastník řízení pobývá na území a zde si vytváří veškeré důležité sociální vazby, neboť to automaticky neznamena, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené s ohledem na jeho soukromý a rodinný život. Téměř každý cizinec, který na území České republiky již pobývá delší dobu na, má na území vytvořené určité vazby. V případě, že by tato skutečnost sama o sobě znamenala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, bylo by nutné za nepřiměřenou označit všechna negativní rozhodnutí např. o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, což zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Komise dále uvádí, že je bezpochyby v nejlepším zájmu nezletilého syna účastníka řízení pobývat společně se svými rodiči, což však neznamena, že má být rodině za tímto účelem umožněno pobývat kdekoli si zvolí a na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve spojení s § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ačkoli nezletilé dítě ani jeho rodiče nesplňují základní podmínky pro vydání takového pobytového oprávnění.“

31. Soud má tedy za to, že se žalovaná touto otázkou zcela dostatečně zabývala. Co se týče vypořádání se s namítanou judikaturou, soud v tomto ohledu rovněž neshledal žádnou tak zásadní vadu, která by mohla být důvodem ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Soud jen připomíná, že správní orgán nemusí ve svém rozhodnutí reagovat na každou dílčí námitku (týkající se judikatury), pokud jeho odůvodnění ob stojí jako celek. Soud však dále uvádí, že v zásadě s tímto vypořádáním souhlasí. Ani jedno žalobcem uváděné rozhodnutí NSS na situaci žalobce zcela nedopadá. Rozváděl-li správní orgán I. stupně nebo žalovaná v odůvodnění, že se ze zákona touto otázkou nemusí zabývat, tyto úvahy nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelným, jelikož se přiměřeností dopadu rozhodnutí dle ust. § 174 a zákona o pobytu cizinců v odůvodnění nakonec zabývaly.
32. Soud má za to, že do soukromí a rodinných práv žalobce a jeho rodiny není zasahováno takovou měrou, aby bylo možné hovořit o nepřiměřenosti. Kromě toho, že žalobce může se svou rodinou pobývat i na jiném území, než je Česká republika, kdy jeho manželka sice oprávnění na území ČR má, žalobce však kromě válečného konfliktu neuvádí žádnou jinou skutečnost, ze které by vyplývalo, že nemůže území ČR opustit a realizovat své právo žít se svým synem a manželkou na území jiného státu. Jinými slovy není zde žádný jiný závažný důvod, který by rodinu fakticky na základě napadeného rozhodnutí rozdělil. Žalovaná i soud vzaly rovněž v úvahu, že žádosti žalobce o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. bylo vyhověno s platností do 9. 10. 2022 a žalobce fakticky nemusel území ČR opustit.
33. Soud rovněž nevidí důvod vyslyšet žalobce nebo jeho manželku, když žalobce má předně vždy povinnost uvést skutečnosti (břemeno tvrzení), které mají být výsledkem prokázány. Žalobce však žádné skutečnosti, které by správní orgán jakkoliv zpochybňoval, v průběhu

řízení neuváděl, proto i soud považuje tyto výsledky za neúčelné a má za to, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2022, č.j. 4 Azs 443/2019-36, na věc žalobce nedopadá.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Jelikož soud ze shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, v celém rozsahu ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O nákladech řízení rozhodl Městský soud v Praze podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti, a proto nebyla náhrada nákladů přiznána žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.